

Thuis was een godschenk

etcetera 104

theater wordt gemaakt, kan me niet meer boeien. Dokter Dré was de mooiste *fin de carrière* die ik me kon voorstellen.' Zou het? Of was het loyaliteit ten opzichte van de laatste broodheer of de geliefde collega's die dezelfde watertjes hebben doorspartelt? We zullen het wel nooit weten van de man die zowel Janine Bisschops als Shakespeare en Tsjechov tot zijn huisvrienden rekende. Aan de eindmeet worden niet alleen de medailles uitgereikt, maar ook nog eens opgepoetst. Het mag allemaal wat meer blinken. En de eerlijkheid gebiedt mij 'in de hoedanigheid van': ik ben de laatste die daarover wil vallen.

Oh, ik heb er al over nagedacht, hoor. Zou het niet eerlijker zijn of meer gepast – om 'de ene zijn dood is de andere zijn brood' te counteren – als een in memoriam kon geschreven worden vóór het heengaan van de betrokkene? Er circuleren vast wel *RIP's* op een redactie. Voor de paus hadden ze er één voorhanden, voor Claus vermoedelijk ook. Misschien ook voor Nand Buyl of Dora Van Der

Groen, het zou kunnen. Ik weet er het fijne niet van, misschien omdat ik ook niet tot één van die journalisten zal behoren die overal het fijne wil van weten. Ik vind dergelijke zaken nogal vlug onkies. Ik maak geen in memoriam op voorhand, ook al heeft het in een moment van verveling wel eens door mijn hoofd gespeeld om de tijd te nemen voor wie op het einde van de loopplank staat, klaar om die eeuwige zee in te springen.

Ik doe het niet.

Al zegt mijn gezond verstand iets anders want 'het moet goed en schoon zijn op papier, ook al kijk je tegen een deadline aan'. Tegen de ijdelheid van de levende lijkt geen lijkwade opgewassen. En toch is ijdelheid niet het enige. Het heeft – hoe klef het woord ook klinkt – ook te maken met *respect*: je koopt geen bos bloemen *in de rapte* aan het tankstation, je betaalt niet voor een bestelling in memoriam gedichten (ja, ze bestaan!) op het internet. Niet alleen omdat je denkt 'hij/zij

verdient beter' maar omdat je denkt 'als mijn tijd gekomen is, ben ik godverdomme hopelijk beter af.'

Ligt het aan het taboe of aan een soort zelfbehoud dat ik geen in memoriam wil schrijven? Ik weet het niet. Ik hou me voor dat ik er de tijd niet voor heb, dat lijkt me een gezonde redenering. Gezonder dan ik die oudjes vind die hun tijd verdrijven met op ziekenbezoek gaan bij terminale patiënten die ze *via via* kennen.

Als u dit leest – hier gaat mijn tegenwoordige tijd – is het allicht december. Misschien heeft het gesneeuwd of zal het sneeuwen. Misschien neem ik, in een sauna tijdens mijn skivakantie, de tijd om enkele in memoriams te schrijven. En waarom ook niet? *RIP*: wat Resteert In Publicatie is papier voor de kattenbak daags nadien. Je let niet op elk blad dat valt. Zeker niet als het herfst is.